



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 741/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN-6Csp/1/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN-6Csp/1/2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trnava **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. PN-6Csp/1/2023 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Trnava **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trnava **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,16 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 v znení jej doplnenia zo 14. októbra 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní. Sťažovateľka navrhuje uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, ako aj priznanie primeraného finančného zadostučinenia 4 100 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobkyne (pôvodne Poštová banka, a. s., a neskôr EOS KSI Slovensko, s. r. o.) na zaplatenie 4 478,75 eur s príslušenstvom, ktorý si žalobkyňa proti sťažovateľke ako žalovanej uplatnila návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným 25. marca 2019 na Okresnom súde Banská Bystrica.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal 4. apríla 2019 platobný rozkaz sp. zn. 23Up/365/2019, proti ktorému podala sťažovateľka 14. mája 2019 odpor.

4. V dôsledku návrhu žalobkyne na pokračovanie v konaní bola vec 7. júna 2019 postúpená Okresnému súdu Piešťany, ktorý 7. októbra 2020 vyhlásil rozsudok sp. zn. 18Csp/59/2019, ktorým žalobu zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. O odvolaní proti v poradí prvému rozsudku rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 26CoCsp/7/2021 z 29. júna 2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Rozsudok krajského súdu z 29. júna 2021 a rozsudok Okresného súdu Piešťany zo 7. októbra 2020 boli na podklade dovolania uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. novembra 2022 zrušené a vec vrátená Okresnému súdu Piešťany na nové konanie a rozhodnutie.

7. Vec žaloby bola z dôvodu prechodu výkonu súdnictva na základe zákona č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení neskorších predpisov postúpená okresnému súdu, ktorý vo veci vyhlásil 2. februára 2024 rozsudok sp. zn. PN-6Csp/1/2023, ktorým žalobu zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Krajský súd následne uznesením sp. zn. 26CoCsp/15/2024 zo 4. marca 2025 rozsudok okresného súdu z 2. februára 2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Okresný súd rozsudkom sp. zn. PN-6Csp/1/2023 z 10. novembra 2025 žalobu zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 741/2025 zo 16. decembra 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II. Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka namieta, že od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu 25. marca 2019 uplynulo viac ako 6 rokov a 6 mesiacov, pričom súd vo veci právoplatne nerozhodol. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných vo veci vyplýva, že postup okresného súdu je zjavne neefektívny a nesústredený, pričom spôsobuje zbytočné prietahy.

12. Z obsahu spisu sa pritom javí, že ide o mimoriadne jednoduchú právnu vec spočívajúcu v rozhodovaní o uplatnenom peňažnom nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú súdy prejednávajú bežne.

13. Súd prvej inštancie síce vydal vo veci dva rozsudky, no oba boli zrušené. Nekonaním súdu prvej inštancie došlo podľa sťažovateľky zároveň k porušeniu zákazu *denegatio iustitiae* a k nezabezpečeniu vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa podľa čl. 38 charty.

14. Sťažovateľka argumentuje, že svojím správaním neprispela k vzniku zbytočných prietahov, pričom sa domáha posúdenia celkovej dĺžky konania.

15. Priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľka požaduje z dôvodu protiústavného prehlbovania stavu svojej právnej neistoty. Sťažovateľka znáša súdne konanie psychicky negatívne.

III. Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

16. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu, ktorý po uvedení prehľadu procesných úkonov konštatoval, že nezistil žiadne zbytočné objektívne ani subjektívne prietahy, keďže okresný súd postupoval v zmysle príslušných procesných predpisov, jednotlivé úkony vykonával v primeraných lehotách.

17. V podstatnom zdôraznil, že okresný súd vo veci rozhodol trikrát, a to vždy rovnako (žalobu zamietol a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania), pričom po poslednom rozhodnutí okresného súdu ani nebolo podané odvolanie. Rozhodnutia vydané okresným súdom považuje za konzistentné, pričom k zbytočným prietahom došlo zo strany odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Zvýrazňuje ďalej účelovosť ústavnej sťažnosti, keďže tá bola podaná v čase pojednávania, na ktorom bola vec odročená na vyhlásenie rozsudku. Sťažovateľke tak muselo byť zrejmé, že konanie sa skončí, pričom jej právna neistota bola odstránená nadobudnutím právoplatnosti rozsudku 12. decembra 2025.

18. Predseda okresného súdu vyjadril nesúhlas s požadovaným finančným zadosťučinením, ktoré je podľa jeho názoru neprimerané. Poukázal na nepomer medzi požadovanou sumou finančného zadosťučinenia 4 100 eur a v konaní vymáhanou sumou 4 478,75 eur. Navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Replika sťažovateľky:

19. Keďže obsahom vyjadrenia okresného súdu bol v zásade prehľad procesných úkonov vykonaných vo veci, s ktorým je sťažovateľka ako účastníčka konania oboznámená, berúc do úvahy skutočnosť, že argumentácia predsedu okresného súdu sa zameriavala na okolnosti sťažovateľke všeobecne známe, resp. známe zo súdneho spisu, ktorých vierohodnosť nemožno bez ďalšieho spochybníť, ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné vyžiadať si od sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu stanovisko.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní. Sťažovateľka namieta celkovú dobu konania a vyzdvihuje v konkrétnostiach neefektívnosť a nesústredenosť v postupe súdu prvej inštancie. Namieta (aj) porušenie práva na súdnu ochranu a ustanovenia charty.

21. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podania okresného súdu a obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľky, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote:

22. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

23. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k obsahovo totožnému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

24. Nevynímajúc dôležitosť právnej ochrany spotrebiteľa v konaní pred všeobecnými súdmi a nezotierajúc ani jeho slabšie postavenie vyžadujúce si osobitnú právnu úpravu v prospech spotrebiteľa, ústavný súd konštatuje, že predmet konania v konkrétnych okolnostiach veci (uplatnenie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy) vyžaduje, aby napadnuté konanie bolo vedené s primeranou rýchlosťou. Vec teda nepatrí do kategórie tých, ktoré by si zo strany súdu vyžadovali osobitnú starostlivosť.

25. Berúc do úvahy konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu, ústavný súd konštatuje, že predmet sporu sa nevyznačuje faktickou zložitou. Žalobou bol uplatnený nárok na zaplatenie sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom judikatúra ochrany práv spotrebiteľa je početná a stabilizovaná a *prima facie* neodôvodňuje ani právnu zložitú sporu.

26. V kontexte druhého kritéria, ktorým je správanie sťažovateľky ako sporovej strany, ústavný súd s prihliadnutím na skutočnosti vyplývajúce z vyžiadaneho spisu konštatuje, že sťažovateľka svojím správaním neprispela k predĺženiu napadnutého konania. Na margo argumentácie predsedu okresného súdu (bod 17 tohto nálezu) ústavný súd zdôrazňuje, že ústavná sťažnosť nebola podaná v čase, keď sťažovateľka mala vedomosť o tom, že bude vo veci vydané meritórne rozhodnutie. Ústavná sťažnosť napadla totiž 8. októbra 2025, pričom pojednávanie vo veci žaloby bolo okresným súdom odročené na rozhodnutie až 9. októbra 2025.

27. Ústavný súd napokon preskúmal samotný postup súdu prvej inštancie. V tomto smere poukazuje už na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k vzniku zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom môže dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústreďenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

28. Vo vzťahu ku kritériu, ktoré sa týka postupu samotného súdu prvej inštancie, ústavný súd zistil, že tento v počiatočnom štádiu konal vo veci sťažovateľky v zásade plynulo. Od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, vydania platobného rozkazu až po vydanie v poradí prvého meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie ubehlo 17 mesiacov, čo nemožno považovať samo osebe s prihliadnutím na predmet konania za ústavne neakceptovateľné.

29. V dôsledku rozhodnutia dovolacieho súdu bolo meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie spoločne s meritórnym rozhodnutím odvolacieho súdu zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie (bod 6 tohto nálezu). Po vrátení veci Okresnému súdu Piešťany v januári 2023 tento rozhodol vo februári 2024, t. j. po uplynutí 13 mesiacov.

30. Aj keď v dôsledku rozhodnutia dovolacieho súdu sa vec vrátila po vydaní rozsudku opätovne súdu prvej inštancie (bod 6 tohto nálezu), čas rozhodovania dovolacieho súdu nemožno automaticky pripočítať na vrub súdu prvej inštancie.

31. Súčasťou už stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, podľa ktorého čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z dôvodu nepreskúmateľnosti alebo inej procesnej vady majúcej za následok porušenie práva strany na spravodlivý proces ide na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo (m. m. I. ÚS 59/2023, I. ÚS 451/2022, I. ÚS 725/2024). V konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci rozhodnutím dovolacieho súdu došlo síce k zrušeniu meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, no nie z dôvodu existencie vady zmätočnosti majúcej za následok porušenie práva sporovej strany na spravodlivý proces, ale z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V predmetnom dovolacom rozhodnutí sa dovolací

súd zaoberal právnou otázkou, ktorá nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená, čo zároveň znamená, že v danej právnej otázke nebol dosiaľ judikovaný ustálený právny názor, ktorým by sa súde nižšej inštancie mali riadiť.

32. Zmyslom dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia [§ 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku] je umožniť dovolateľom obrátiť sa na najvyšší súd s požiadavkou na vyslovenie právneho názoru k meritu veci v prípade, že právna otázka nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená. Takéto nazeranie na zmysel tohto ustanovenia má svoj racionálny základ, ktorý pramení v účele dovolania, a to umožňovať, aby najvyšší súd vlastným meritórnym rozhodovaním rozvíjal judikatúru slovenských súdov, a tak naplnil princíp právnej istoty ako jeden zo základných pilierov právneho štátu (m. m. I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 88/2023). Konanie na dovolacom súde, počas ktorého naplňal dovolací súd zmysel dovolacieho konania nachádzaním práva odpovedaním na právnu otázku, ktorá nebola dosiaľ riešená, preto nemožno v konkrétnych okolnostiach veci pričítať na vrub okresnému súdu.

33. V poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený rozhodnutím odvolacieho súdu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti (bod 8 tohto nálezu), a to konkrétne pre vadu spočívajúcu v nevysporiadaní sa súdu prvej inštancie s dôkazmi a rozhodujúcimi skutkovými a právnymi okolnosťami veci. Uvedenú vadu atakujúcu odôvodnenie meritórneho rozhodnutia možno nepochybne pričítať na ťarchu súdu prvej inštancie rovnako, ako je nevyhnutné zobrať do úvahy čas rozhodovania odvolacieho súdu a pričítať ho na vrub súdu prvej inštancie (bod 32 tohto nálezu *ab initio*). Vzhľadom na uvedené, aj keď po vrátení veci súd prvej inštancie rozhodol po uplynutí 8 mesiacov (marec 2025 až november 2025), podľa názoru ústavného súdu konkrétne okolnosti prejednávanej veci, predovšetkým z dôvodu celkovej doby konania, ktorá predstavovala ku dňu vydania v poradí druhého rozsudku už viac ako šesť rokov, vedú k záveru o tom, že neefektívny postup súdu prvej inštancie vyžadujúci si opätovné rozhodovanie vo veci spôsobil vznik zbytočných priesťahov.

34. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy neefektívnu činnosť súdu prvej inštancie, ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto vyslovil porušenie práv sťažovateľky zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 38 charty:

35. Ústavný súd už v súvislosti s namietaným porušením ustanovenia charty zdôraznil za pomoci vysvetliviek k predmetnému článku charty, ako aj čl. 52 ods. 5 charty, že upravuje zásady, ktoré sú založené na čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. V kontexte obsahu čl. 52 ods. 5 charty je potom potrebné konštatovať, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy neprichádza do úvahy vyslovenie porušenia tohto článku charty, keďže upravuje „len“ zásady, ktorých dodržiavanie môže byť predmetom prieskumu legislatívnych alebo vykonávacích aktov (prijatých Úniou v súlade s jej právomocami a členskými štátmi, avšak iba v prípade, ak vykonávajú právo Únie). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci ústavného súdu konať a rozhodnúť o namietanom porušení čl. 38 ústavy v konaní o sťažnosti podľa

čl. 127 ods. 1 ústavy, čo viedlo k záveru o nevyhovení časti ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 481/2024).

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu:

36. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu ako dôsledku existencie zbytočných prietáhov môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

37. Ústavný súd tu opätovne prihliadol na špecifické okolnosti prejednávanej veci, a to predovšetkým skutočnosť, že v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti bolo konanie vo veci žaloby právoplatne skončené. Uvedená skutočnosť v kontexte s dobou (výlučného) rozhodovania súdu prvej inštancie, ktorá predstavuje celkovo obdobie troch rokov, bráni konštatovaniu existencie extrémnych prietáhov v konaní. Ústavný súd preto nezistil naplnenie podmienok na vyslovenie záveru o odmietnutí spravodlivosti, t. j. nezistil pochybenia takej intenzity, ktoré by umožňovali k takémuto záveru dospieť, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto nálezu, a požiadavke sťažovateľky na vyslovenie porušenia práva zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny nevyhovel.

V.

Príkaz vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

38. Aj keď napadnuté konanie vedené okresným súdom bolo v čase meritórneho rozhodovania o ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, prihliadajúc na už ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej (aj) na rozhodovanie o trovách konania sa rovnako vzťahuje ochrana podľa referenčných noriem čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, IV. ÚS 424/2024), ústavný súd v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke v časti rozhodovania o náhrade trov konania (spis bol 7. januára 2026 predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o sume náhrady trov konania) prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

39. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 100 eur, ktoré odôvodnila skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 15 tohto nálezu.

40. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

41. V tomto kontexte ústavný súd zobral do úvahy aj predmet sporu (spotrebiteľská agenda), ktorý, aj keď je pre samotnú sťažovateľku nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní (m. m. IV. ÚS 117/2021), ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný

prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávnych sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

42. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, berúc do úvahy neefektívnu činnosť súdu prvej inštancie, ako aj povahu a rozsah práv sťažovateľky, ktoré boli porušené, a predmet konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 1 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur oproti sťažovateľke navrhovanej sume 4 100 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

43. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) trovy konania v sume 949,16 eur.

44. Sťažovateľke ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

45. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu po navýšení o daň z pridanej hodnoty predstavuje sumu 949,16 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

46. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu